

στο οριακό ενδεχόμενο της επανάστασης ή του πραξικοπήματος – τότε όμως, αν οι «ανατροπείς» νικήσουν, δεν πρόκειται βεβαίως να δικαστούν. Αν, αντίθετα, ηττηθούν, η νόμιμη εξουσία σπανιότατα θα δεχθεί να τους προσδώσει την ιδιότητα του πολιτικού εγκληματία. Ούτε βεβαίως υπάρχει στην αστική δημοκρατία έγκλημα τελούμενο με ιδεολογικά μέσα: εγκλήματα γνώμης υπάρχουν μόνο στα «ολοκληρωτικά» καθεστώτα.

Άρα, ποιο έγκλημα θα μπορούσε να θεωρηθεί πολιτικό ως τελούμενο με «ιδεολογικά μέσα»; Πρόκειται, βεβαίως, για παραδοξολογία.

Οι προοπτικές λοιπόν για τις ελευθερίες στη χώρα μας και διεθνώς είναι δυσώπνες. Μόνο οι κοινωνικοί αγώνες και τα μαζικά κινήματα μπορούν να τις υπερασπισθούν και να τις διευρύνουν.

Δημήτρης Μπελαντής

Σχετικά με τις αστυνομικο-αστυνομικές συγκρούσεις της 8-10-2003

Οι αστυνομικοί είναι αστυνομικοί. Επιτελούν τις γνωστές λειτουργίες του καταναγκαστικού κρατικού μηχανισμού. Δεν τίθεται κανένα ζήτημα «πλήρους εκδημοκρατισμού», «λαϊκοποίησης» κ.λπ. αυτού του μηχανισμού. Αυτά προς αποφυγήν παρεξηγήσεων.

Παρ' όλα αυτά, οι αστυνομικοί έχουν μία διπλή ιδιότητα: εκτός από όργανα κρατικής καταστολής είναι και εργαζόμενοι του δημοσίου. Παρά το ότι αυτή η ιδιότητα δεν είναι η κύρια ως προς τα συμφέροντα του μαζικού κινήματος, είναι υπαρκτή. Ο συνδικαλισμός των κατώτερων αστυνομικών ιδίως σε καμία περίπτωση δεν αντιστρατεύεται τα συμφέροντα του κινήματος. Ούτε βεβαίως η διαδήλωσή τους ακόμη και με στολή – άλλωστε αυτή δεν είναι η «στολή εργασίας» που το ίδιο το κράτος τους παρέχει; Προξενούν εντύπωση οι δηλώσεις του

υπουργού Δημόσιας Τάξης, κ. Φλωρίδη, περί... «ενόπλου στάσεως»: όταν οι αστυνομικοί ως ατομικοποιημένα όργανα καταστολής χρησιμοποιούν τη στολή και τον οπλισμό τους είναι άξιοι του ρόλου τους. Όταν λειτουργούν συλλογικά και ως εργαζόμενοι, τότε πραγματοποιούν «στάση»;

Η ίδια η διαδικασία της απεργίας και της διαδήλωσης των αστυνομικών οδηγεί σε αξιοσημείωτα κοινωνικά αποτελέσματα. Αξιοματικοί-διαδηλωτές δήλωσαν στις εφημερίδες μετά τον ψεκασμό τους από τα MAT ότι για πρώτη φορά συνειδητοποίησαν πώς αισθάνονται οι εργαζόμενοι όταν καταστέλλονται από τους ίδιους. Ακόμη και αν αυτές οι δηλώσεις έχουν στοιχεία «υπερβολής» και σκοπιμότητας –για να προσελκύσουν την κοινωνική συμπάθεια–, διατηρούν την αξία τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι στην επόμενη διαδήλωση ή απεργία

οι ίδιοι άνθρωποι θα αρνηθούν να εκτελέσουν διαταγές. Σημαίνει όμως ότι θα υπακούσουν έχοντας ενδεχομένως κάποιες επιφυλάξεις και αντιφάσεις. Με αυτή την έννοια, η εγγραφή μιας συλλογικής στιγμής σε αυτά τα κρατικά όργανα δεν αλλάζει βεβαίως το μηχανισμό, αλλά βοηθά στην έστω μοριακή αμφισβήτηση της λειτουργίας του από αυτούς που τον στελεχώνουν. Ιδίως μάλιστα όταν υιοθετούνται και πρωτοφανείς μορφές πάλης, όπως η κατάληψη του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας από ένστολους, οι οποίες δείχνουν και το βάθος της κοινωνικής κρίσης.

Και η στάση της Αριστεράς απέναντι σε όλα αυτά; Ο ένας κίνδυνος έγκειται στο

σφιχτό εναγκαλισμό των «απεργών» αυτών χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο δομικός τους ρόλος. Ο άλλος κίνδυνος έγκειται σε μία μικρόψυχη υπεραριστερή στάση, η οποία τοποθετείται στη λογική «μπάτσοι δέχονται μπάτσους – καλά να πάθουν».

Η στάση αυτή αδυνατεί να δει και να αξιοποιήσει τις δημιουργούμενες αντιφάσεις.

Τέλος, αξίζει να παρατηρηθεί ότι στις διαδηλώσεις αυτές μετείχαν και πυροσβέστες. Οι τελευταίοι, αν και ένοπλο σώμα, δεν ανήκουν βεβαίως στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους και αξίζουν μία απολύτως διακριτή αντιμετώπιση.